

Дива

Хто я? І як же, цікаво, завершиться ця історія? Сонце щойно зійшло над горизонтом, а я вже сиджу біля вікна, затуманеного подихом майже згаслого життя. Мабуть, у мене ще той вигляд цього ранку: дві сорочки, мішкуваті штани, навколо шиї двічі обмотаний і запхнутий кінцями під товстий светр шарф, який донька зв'язала на мій день народження тридцять років тому. Термостат у кімнаті ввімкнений на повну потужність, але позаду мене стоїть ще невеликий обігрівач. Він і клацає, і стугонить, і випорскує гаряче повітря, наче казковий дракон, а мене однаково дрижаки їдять. Я вже ніколи не зігріюся, бо цьому холодові вісімдесят років від віку. «Мені ж вісімдесят років!» – думаю часом, та хоч я навчився жити з усвідомленням свого віку, мене таки вражає те, що я не можу зігрітися з часів, коли Джордж Буш був президентом. Цікаво, чи всі мої однолітки почуваються так само?

Яке життя я прожив? Нелегко це пояснити. Воно не стало аж таким яскравим і незабутнім, як я сподівався, проте й сірою мишею в забитій норі мене не назвеш. Моє життя найбільше нагадує вдало придбану акцію: досить

Ніколас Спаркс. Записник

стабільне, вигода помітно більша за втрати, а вартість із часом неухильно зростає. Хороше, прибуткове надбання, а я знаю, що не кожен таким похвалиться. Однак нехай це не вводить вас в оману. Я геть непримітний, у цьому я певен. Звичайна людина зі звичайними думками, яка прожила цілком звичайне життя. Мені не зводили пам'ятників за життя, та й невдовзі ім'я моє ніхто не згадає, проте я любив, і любив я всім серцем і душею, а для мене цього цілком достатньо.

Романтики назвуть цю історію драмою, а циніки – трагедією. На мою думку, у ній поєдналося й те, й інше. Можете сприймати її як заманеться, та вона залишиться невід'ємною частиною мого життя та моїм вибором. Я не скаржуся ані на шлях, який собі обрав, ані на те, куди він мене привів. Скаргами з будь-якого іншого приводу я міг би наповнити й цирковий намет, але шлях у житті я обрав правильний, і якби була можливість щось змінити, я не звернув би зі своєї стежини.

На жаль, час не завжди дозволяє дотримуватися обраного курсу. Моя дорога так само пряма, як і раніше, однак життя встелило її пагорбами та всипало гравієм. Ще три роки тому я не надав би цьому жодного значення, а тепер не можу мовчати. Моє тіло стає немічним, я не розумію, здоровий я чи хворий, життя нагадує забуту на вечірці повітряну кульку, в'ялу та непримітну, таку, що поступово втрачає форму.

Я кашляю, а потім примружую очі та дивлюся на годинник. Розумію, що час іти. Встаю зі свого пристанища біля вікна та неквапно шаркаю до протилежного краю кімнати. Я зупиняюся біля стола й беру записник, який читав уже

сотню разів. Цього разу я його навіть не розгортаю, просто беру під пахву й прямую до пункту призначення.

Я йду по білій кахлевій підлозі, поцяткованій сірими краплями. Вона нагадує моє волосся, та й волосся багатьох тутешніх мешканців, хоч сьогодні у коридорі нікого, крім мене, не видно. Усі сидять по своїх кімнатах у компанії телевізора, проте всі ми давно звикли до самотності. Із часом звикаєш до всього.

Звідкись долинають стишені схлипування. Я точно знаю, хто це плаче. Мене помічають медсестри, ми всміхаємося одне одному та звично вітаємося. Ми часто по-дружньому спілкуємося, та я знаю, що вони пліткують про мене та мій щоденний ритуал. Я чую, як вони шепочуться за мою спину. До мене долинає уривок їхньої розмови:

- Ось він іде.
- Сподіваюся, усе закінчиться добре.

Утім, мені вони нічого не кажуть. Вони думають, що мені боляче обговорювати такі теми з самого рання, і, оскільки я добре знаю свою натуру, подумки з ними погоджуюся.

За хвилину я вже біля кімнати. Двері прочинені – на мене тут чекають. У кімнаті ще дві медсестри, і вони всміхаються, коли помічають мене на порозі. «Доброго ранку», – вітаються жінки, а я звично розпитую про їхніх дітей, про школу та канікули, що вже на носі. На якусь мить наші слова приглушують плач. Здається, медсестри його навіть не помічають. Вони вже звикли до нього за цей час, та й я, правду кажучи, також.

Після нашої короткої розмови я вмощуюся у кріслі, яке вже настільки мою продавлене, що набуло моїх форм. Медсестри майже завершили свою роботу: вона одягнена,

Ніколас Старкс. Записник

проте плач не припиняється. Коли вони підуть, схлипування стихнуть, я знаю. Усі ці ранішні процедури страшенно її засмучують, і сьогодні не виняток. Нарешті медсестри відсувають завісу і йдуть до дверей. Перед виходом вони обидві всміхаються та плескають мене по плечу. Що б це мало означати?

Якусь мить я мовчки дивлюся на неї, та вона не реагує на мій погляд. Я був до цього готовий, вона ж бо не знає, хто я такий. Для неї я лише незнайомець. Я відвертаю погляд та схиляю голову в німій молитві. Прошу в Господа сили, бо вона мені знадобиться. Я завжди палко вірив у Господа та силу молитви, хоча, правду кажучи, моя віра трохи похитнулася під вагою запитань, на які після смерті я хочу дістати відповідь.

Я готовий. Начепивши окуляри, дістаю з кишені лупу. Кладу її на стіл і розгортаю записник. Довелося двічі пройтися по затертій обкладинці своїм старечим пальцем, щоб врешті спромогтися розгорнути його на першій сторінці. Беру лупу та кладу її на те місце, звідки слід починати.

Завжди перед читанням мої думки плутаються, як павутиння, і я сам себе запитую: «Може, сьогодні це нарешті станеться?» Та я не знаю відповіді на це запитання. Я ніколи не вмів нічого передбачати, та в глибині душі мене це чомусь зовсім не турбує. Я живу здогадами, а не переконаннями, це таке собі парі з життям. Ви можете вважати мене мрійником, дурнем чи ще кимось, але я вірю, що все в цьому світі можливо.

Я твєрезо оцінюю свої шанси, а тому розумію, що нині наука проти мене. Утім, і наука не завжди має відповіді на всі запитання, цей урок життя мені вже дало. Мені

Duba

залишається тільки сподіватися, що дива, нехай якими неймовірними та непоясненими вони не здаються, таки трапляються, руйнуючи тим самим звичний хід речей. Тож я знову починаю читати щоденник, як роблю це щодня. Я читаю його вголос, щоб вона також чула. Досі сподіваюся, що диво, яке вже колись перевернуло моє життя з ніг на голову, знов до нього ввійде.

Може, є шанс, хоча б малесенький шанс, що саме так і буде.